

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τό χλωμό πρωί μιὰς χειμωνιάτικης μέρας, φώτιζε θαμπά τούς γυμνοὺς τοίχους καὶ τὰ λίγα φτωχικά ἐπιπλα μιὰς κατοικίας τετάρτου πατώματος, ἐνὸς σπιτιοῦ ποῦ ἔβλεπε σὲ μίαν αὐλὴ στενὴ καὶ σκοτεινὴ. Σάν πουλιά, μέσα στὴ φωλιὰ τους ζοῦνε σιγὴν φτωχικὴ αὐτὴ κόμαρα δύο κορίτσια ὄρφανά. Τὸ μεγαλύτερο - δεκαπέντε χρόνων χλωμό καὶ ἀδύνατο - σηκώνεται ἀπὸ τὴ μηχανὴ ποῦ ἔραβε μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ τρέχει πρόθυμα στὸ κρεββάτι τῆς μικρῆς ἀρρωστητῆς ἀδελφῆς τῆς ποῦναι παράλυτη.

- Αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸ σου καλλιτέρα; ρωτᾷ ἀνήσυχη, σκίβοντας πάνω στὴν ἀρρωστητῆ. Κοιμήθηκες τόσο καλά!

- Καὶ σὺ; ἔραβες ὅλη τὴ νύχτα; ἐρώτησε ἐπίσης ἡ μικρὴ, κυττάζοντας τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς τῆς, μὲ βλέμμα ποῦ ἔξεφράζε συγχίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη.

- Δὲν περᾶζει φτάνει νὰ γίνης ἐσὺ καλά. Ὁ γιατρός θάρθη ὅπου νάσαι. Μὰ πές μου, εἶσαι καλλιτερα;

- Δὲν ξέρω! Ἀπαντᾷ ὀριστα ἡ μικρὴ. Τὸ μόνο ποῦ αἰσθάνομαι εἶνε ὅτι θὰ πεθίνω γρήγορα.

- Λουκία!

- Ναι, θὰ πεθάνω, Στάχικα! μὰ ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ λυπᾷσαι. Καὶ γὰρ νάκαθησυχάζει τὴν ἀδελφὴν τῆς πῆρε μίαν ἔκφραση φαιδρῆ.

- Δὲν ξέεις καὶ μὲν, τί θαυμάσιο ὄνειρο ποῦ εἶδα ἀπὸψε.

Εἶδα ἓνα λουλουδί... Ἄχ! τί ὄρατο ποῦ ἦταν... Ἦταν τερστίου... Λευκὸ ἀντὶ τὸ χιόνι, καὶ σὰ πέλταλά του ἔπλωον εἰς μικρὰς αἰμάτινες καρδιές... Κι' αὐτὰ τὰ πέταλα κρεμόντουσαν πάνω στὸ κοτσάνι, μακρὰ, μακρὰ, σάν ἔσπλεκες πλεξοῦδες... Καὶ μοιάζανε τόσο! Εἶτανε τόσο ὄρατο!.. Ἄχ! Στάχικα, δὲν μπορᾷ νὰ σὲ περιγράψω... Ἦμουν τόσο εὐτυχιμένη! τόσο εὐτυχιμένη!.. γιατί αὐτὸ τὸ λουλουδί ἦταν δικό μου. Μόνο ποῦ δὲ θυμῶμαι ποῖός μου τὸ εἶχε δώσει. Ἄχ! Στάχικα! Ἄν μποροῦσες κανεὶς ν' ἀπυχτήση ἐνα τέτοιο λουλουδί, νὰ τὸ νοιώθει ἐπάνω του, νὰ τὸ χαιδεύῃ ἐάν μέσα σ' ὄνειρο...

Ἡ ἀρρωστητῆ διηγεῖται τ' ὄνειρο, μὲ φωνὴ λαχανιασμένη, μὲ πολλὰ διαλείμματα, ξεκουραζομένη συχνά, ἐνῶ κόκκινες βούλες σχηματίζονται στὰ σκαμμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ μάγουλά τῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς τὴν ἀκούει χαμογελῶντας - σχεδὸν παιδί κι' αὐτὴ ἀκόμη - καὶ τὸ χέρι τῆς τὸ κατατρπημένο ἀπ' τὸ βελόνι, χαιδεύει τ' ἀταχτα μαλλιά τῆς μικρῆς.

- Ἰσως, καὶ νὰ τ' ἀπυχτήσης, τῆς λέει μὲ τρυφερὴ φωνή. Ἄν ἰδῶ κανένα παρόμοιο λουλουδί, θὰ σ' ἀγοράσω.

- Θὰ μοῦ τ' ἀγοράσης! λέει ἡ ἀρρωστητῆ, μὲ λαχτάρα... Τί εὐτυχία!..

Κάποιος χτυπᾷ τὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ γιατρός. Εἶνε ἓνας μεσόκοπος κύριος, μὲ πρόσωπο αὐστηρὸ καὶ κουρασμένον, μὰ μ' ἓνα χαμόγελο καλοσύνης κάτω ἀπὸ τὰ ψαρά μουστάκια του.

Στηθοσκοπεῖ τὴν μικρὴν Λουκία. Ἀκουμπᾷ τὸ αὐτὸ τὸν στήν καμπουρικὴ πλάτη καὶ στὸ φουσκωτὸ στήθος, κι' ἀγγίζει μὲ τὸ χέρι, τ' ἀξιολύπητα, στρεβλά καὶ παγωμένα πόδια τῆς.

- Λοιπὸν, κύριε γιατρέ; ρωτᾷε τρέμουσας ἡ Στάχικα. Ὁ γιατρός ζητεῖ χαρτί καὶ μελάνι, κάθεται ἔμπρὸς σ' ἓνα τραπέζι καὶ γράφει.

- Γράφω, λέει αὐτὴ τῆ συνταγῆ. Πρέπει νὰ φέρετε τὸ γιατρικὸ ὄσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα. Εἶνε πολὺ ἀκριβὸ, προσθέτει ὀργά, κυττάζοντας μὲ βλέμμα ἐρευνητικὸ τὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς μωδίστρας.

Ἡ Στάχικα γίνετα κατακόκκινη. Τὰ χεῖλη τῆς τρ' ἴμουν.

- Καλὰ, κύριε γιατρέ, λέει καταμίνοντα τὸ σάλιο τῆς.

- Καλὰ, κύριε γιατρέ, ἐπαναλαμβάνει μιμουμένος τὴν μικροῦλα ὁ γιατρός, μὲ καλοσύνη. Εἶνε τόσο εὐκολο νὰ λέω «καλὰ». Τὸ γιατρικὸ θὰ στοιχίσῃ τρία ρουβλία. Ἐχετε τόσα χρήματα;

- Ὁχι, κύριε γιατρέ, ψιθυρίσε, κοκκινίζοντας ἀκόμη περισσότερο ἡ Στάχικα.

- Νάτα μας! Ἦμουν βέβαιος γι' αὐτὸ. Μὰ γιὰ τὸ φάρμακο δὲν πρέπει νὰ χάσωμε οὔτε λεπτό, ἂν θέλωμε νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Γράφω στὴ συνταγῆ «κατεπιγόν» γιὰ νὰ μὴν ἀργοπορήσουνε στὸ φαρμακεῖο. Πρέπει νὰ στείλετε γλήγορα, καὶ κάθε δύο ὥρες νὰ τῆς δίνετε μιὰ κουταλιά τῆς σοῦπας. Να!.. καὶ πρὶν βραδιάσει, θὰ ξαναπεράσω ἀκόμη μιὰ φορὰ. Ἄντιο... Εἶνε περιττὸ νὰ μ' εὐχαριστήσετε... Τὰ χρήματα ποῦ σὰς δίνω εἶνε δάνειο...

Κι' ἀφίνοντας πάνω στὸ τραπέζι ἓνα χαρτονόμισμα πέντε ρουβλίων, φεύγει βιαστικά.

Στὸ δρόμο ὅπου βγήκε ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ἀπὸ παρακάλεσε μιὰ γειτόνισσα νὰ παρασταθῇ στὴν ἀρρωστητῆ, στὸ δίσταμα τῆς ἀπουσίας τῆς, ἡ Στάχικα τρέχει σχεδόν. Τὸ φαρμακεῖο εἶνε μακρὰ. Ὁ τσουχτερός ἀέρας τῆς εἶχνει κατὰ πρόσωπο νιφάδες χιονοῦ ποῦ πέφτουν ὀργά-ὀργά.

- Τί καλὸς! τί καλὸς! ἐπαναλαμβάνει ἀναλογιζομένη τὸν

γιατρό. Ἐξὴ μῆνες τώρα θεραπεύει τὴν μικρὴ Λουκία δωρεάν, καὶ μὲ πόσο ζῆλο! Τί θάκαμα ἂν δὲν μᾶς δάνειζε τὰ χρήματα; Μὰ θὰ τοῦ τὰ γυρίσουμε, ὀρμηίμως. Θὰ τὰ ἀκονομήσουμε κι' ἀπ' τὸ φαί μας...

Ἐφθασε ἐπιτέλους στὸ φαρμακεῖο. Ἐνας ὑπάλληλος ἀπὸυ διάβασε τὴ συνταγῆ, τῆς εἶπε νὰ περάσῃ μετὰ εἰκοσι λεπτά. Ἡ Στάχικα μένει μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη. Νὰ γυρίσῃ σπιτί, δὲν ἀξίζει ὁ κόπος, καὶ νὰ περιμένῃ πάλι μέσ στὸ φαρμακεῖο πάει πολὺ.

Καλλιτέρα θάσαι νὰ περιπλανηθῇ μέσα στὸν ὁμορφὸ δρόμο μὲ τὰ θαυμάσια μαγαζιά. Ἰσως, μάλιστα νὰ τῆς κἀνῃ καὶ καλὸ. Κι' ἐπειδὴ ἔραβε ὅλη τὴ νύχτα, νοιώθει τώρα ἓνα καταπληκτικὸ βάρος στὰ μελγίγια τῆς.

Βγαίνει κι' ἀρχίζει νὰ περπατῇ πάνω στὸ φαρδὺ πεζοδρόμο. Ἀφῆνης σταματᾷ ἀποσβολομένη. Στὴν λαμπρὴν βιτρίνα ἐνὸς πλουσίου ἀνθοπωλείου, μέσα σ' ἓνα χρυστάλλινο μακροῦλό βάθος, ὀφθαλμοῦται ἓνα λουλουδί ἓνας κλώνος μᾶλλον φορτωμένος λουλουδία.

- Θεὲ Παντοδύναμη!.. Τὸ ἴδιο λουλουδί ποῦ ὄνειρεῦνται ἡ Λουκία! Τὰ ἴδια πέταλα, ποῦ θαμνώνει ἡ ἀσπράδα τους, οἱ ἴδιες μικροῦλες αἰμάτινες καρδιές... Καὶ θάνε κατὰ ἔξοπεριεργο, ἀπὸ ὄλος ὁ κόσμος πλησιάζει καὶ το κυττάζει μὲ θαυμασμό.

Μὰ κανεὶς δὲν τὸ κυττάζει μὲ τὸν τρόπο τῆς χλωμῆς, ἀδύνατης αὐτῆς κόρης, μὲ τὰ κόκκινα ἀπὸ τῆς ἀγρυπνίας μάτια. Τὸ κυττάζει καὶ σκεπτεται:

Ἄν τ' ἀγοράζε τὸ λουλουδί αὐτὸ γιὰ τὴν Λουκία; Ἰσως νὰ γιαιτρενόταν ἀπὸ εὐτυχία... Ἄνε, ψιθυρῆζει πὼς καμιά φορὰ συμβαίνει καὶ αὐτὸ, καὶ ἡ φτωχὴ μου ἀδελφοῦλα, ἀπότου ζῆ δὲ γνώρισε ποτὴ τῆς χαρὰ. Ἰσως τὸ λουλουδί νὰ τὴν γιαιτρεψῇ καλλιτέρα ἀπ' τὸ φάρμακο... καὶ μὰ ποῦ θὰ πληρώσῃ στὸ φαρμακεῖο τρία ρουβλία θὰ τῆς μείνουν ἀκόμα δύο.

Καὶ-σάν σπρωγμένη ἀπὸ μιὰ δύναμη ἀόρατη, μπαίνει μέσ στὸ μαγαζί.

Μιὰ σὰ βασίλισσα ψηλὴ κυρία, μὲ γιακά μαῦρο καὶ μαλλιασοῦρὰ παρονούζειτα μὲρὸς τῆς.

- Κυρία, σὰς παρακαλῶ, πόσο στοιχίζει αὐτὸ τὸ λουλουδί; ρωτᾷ ἡ Στάχικα, μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπ' τὴ συγχίνηση.

- Αὐτὸ τὸ λουλουδί; ἔαναλαμβάνει εἰρωνικά ἡ ἀνθοπώλις. Μὰ εἶνε, ξεροτε, ὀρχειοειδές... Τί τὸ θέλετε;..

- Θέλω νὰ τὸ ἀγοράσω.

- Νὰ τὸ ἀγοράσετε; Μὰ στοιχίζει πέντε ρουβλία ὀλόκληρος ὁ κλώνος, δὲν μπορεῖ νὰ μοιραστῇ.

- Πέντε ρουβλία! ψιθυρίζει χλωμιάζοντας ἡ Στάχικα.

- Ἡ δεσποινὶς θὰ ἐνόμιζε βέβαια οὐ στοιχίζει πέντε καπικία; λέει ἡ βασίλισσα εἰρωνικά. Μὰ τὸ κριτεῖο φαίνεται πὼς δὲ βλέπει τίποτε, πὼς τίποτε δὲν ἀκούει. Σίγουρα κατὶ θὰ τὴν μάγεψε. Πολλὰ χρόνια θὰ περάσουν δίχως νὰ μπορῆσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς ἔκανε καὶ ἔξχασε καὶ γιατρικὸ καὶ φαρμακεῖο... Ἔξερε μονάχα πὼς τοῦτο τὸ ἔξαισιο λουλουδί πρέπει νὰ τ' ἀγοράσῃ τὸ γρηγορότερο καὶ νὰ τὸ πᾶν στὴ Λουκία τῆς.

- Παρακαλῶ. Νὰ τὰ λεπτά, λέει ἀκόμη μὲ φωνὴ ποῦ δὲν τῆς ἀνῆκε, καὶ τεντώνει τὸ χέρι τῆς μὲ τὸ χρυσὸ νόμισμα τῶν πέντε ρουβλίων.

- Πὼς;

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης στρέφει ἐκπληκτικῶς:

- Δεσποινίς, ποῖός σὰς ἔσπειλε;

- Σὰς παρακαλῶ γλήγορα! Τυλίξτε το... τὸ γρηγορότερο.

Μὲ σαγόνια ποῦ ριγόν ἀπ' τὸν πυρετὸ, ἡ Στάχικα φεύγει τρέχοντας μὲ τὸ μπουκέτο τυλιγμένο σὲ ἄσπρο μεταξωτὸ χαρτί.

Σάν κατὶ νὰ τῆς δίνει φερά, βρίσκεται σὲ λίγα λεπτά, στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ.

- Λουκία! Λουκία! Πάρε τὸ ἀγαπημένο σου λουλουδί, φωνάζει ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἡ μικρὴ ἀρρωστητῆ ἀνοίγει κατὶ μάτια τρομαγμένα. Ὅταν ἡ ἀδερροφῆ τῆς εἶχε β. εἰ, βρέθηκε τόσο ἀσχημα, ὥστε ἡ γειτόνισσά τους ποῦ εἶχε πάει νὰ τῆς κρατῆσῃ συντροφιά, τρόμαξε καὶ θέλησε γ' ἀνάγκη τὰ νεκρικά κερὰ. Μὰ ἡ κρίσις εἶχε περάσει, καὶ τώρα ἐκοιμόταν, ὄνειρευομένη τὸ λουλουδί τῆς.

- Τί; τί; ρωτᾷ σχεδὸν ἀναίσθητη.

- Κοίτα!

Ἐνα θρόισμα μεταξωτοῦ χαρτιοῦ ποῦ σκίζεται. Καὶ ὕστερα μέσα ἀπὸ τὸ κουρελιασμένο κάλυμμα, βγαίνει σὰ θάμα ὁμορφιά, σάν κῆμα φανταστικὸ, ὁ ἀλαβάστρινος κλώνος, ὁ πασπαλισμένος μὲ αἶμα. Ἐνα δυνατό ἄσμα χώνεται στὸ δωμάτιο.

- Τὸ λουλουδί μου!.. ἔξεφράζει ἐκστατικὴ ἡ ἀρρωστητῆ. Τὰ λουλουδί μου! Μήπως πάλι ὄνειρεῦμαι!

- Ὁχι! Ὁχι!

Ἡ Στάχικα γονατίζει μπροστὰ στὸ κρεββάτι καὶ τοποθετεῖ τὸν

Τεντώνει τὸ χέρι τῆς μὲ τὸ χρυσὸ νόμισμα

περίφημο κλώνο άπάνω στά χοντρά σκεπάσματα πού σκέπαζαν τó φρουακωτό στήθος τής μικρής χαμπούρας. Σίγουρα πρώτη φορά τέτοιο λουλουδι άκουμπήσε σέ φτωχά περκαλία και τίτσια πρόστυχα. Μά και :ρώτη φορά δίχως άλλο θάφερνε μαζί του τóτη άγνη εύτυχία.

— 'Ω άδερφούλα μου, τί καλή πού είσαι !
Τ' άδύνατα μπράτσα τής άρρωστης άγκαλιάζουν τόν λαϊμό τής γονατισμένης κόρης. Και οι δύο όρφανά φιλιούνται άνάμεσα στο λουλουδι, γιά τó όποιο τέτοιο φίλι, εινε άγνωστο, όπως κι' η φτώχεια.

— Ξέρεις, Σταχτικέσκα μου, δέν έλιπα ποτέ, πώς μπορούσε κανείς νά εινε τόσο εύτυχιμένος—μουρουρίσιος ή Λουκία. Και βρούσκιμα σέ μιá τέτοια κατάσταση... σάν νά πεθαίνω από εύτυχία !

— Λουκία !... Σόπα !... Μένε ήσυχη.
— Τώρα αισθάνομαι τόν έαυτό μου τόσο καλά... τόσο καλά... Μόνον μείνε κοντά μου.

Και μένον έτσι, κάμποσο, άγκαλιασμένες, τριγυρισμένες από ένα, σάν βανίλιας, άρωμα, νουϊθόντας πάνω στά μάγουλά τους, τó γλυκό μεταξωτό χάδι τών λουλουδιών, πού δέχονται τά σμιγμένα των δάκρυα.

Τή στιγμή εκείνη μπλάνει ή γειτόνισσα.
— Πώς περνάτε ; ρωτά μ' ένα χαμόγελο. 'Ηρθα γιαι νόμιζα πώς τó καύμενάκ. πάει άσχημα. 'Όλο και χλωμιάζει. 'Η δεσποινίς Στάχιμα έδωσε τó γιατρικό ; 'Ω τί όμορφα πού μυρίζει έδώ μέσα !

'Η Στάχιμα πετιέται άπότομα και τραβώντας τά μαλλιά της, φωνάζει :—Τó γιατρικό !.. Χριστέ και Παναγία !... Πλησιάζει τήν γυναικία. Τήν τραβά άπ' τó χέρι.

— Κερά 'Αντόνεγα ! Αυπούσου μας... Μή φύγης... 'Εγώ... άμέσως. 'Ω Θεέ μεγαλοδύναμε !

Μέ χέρια τρεμάμενα βγάζει από ένα συρτάρι τίς γαμήλιες βέρες τών γονέων της. Δέν άκούει πώς κάτι τής λέγει ή γειτόνισσα, δείχνοντας τήν μικρή κόρη πούνοι ξαλωμένη ήσυχα. Και σάν τρελλή χλωμιά στή σκόλα.

Στό φαρμακείο, ό νέος τήν μαλώνει.
— Νά τήν !... 'Εδώ γράφουν πώς εινε «κατεπειγόν». έδώ κάνουμε γλήγορα, και ύστερα δέν έρχεται κανείς...

— Ξύρει, δώστε γλήγορα !
— Κ' εί παράδες ;
'Η Στάχιμα βάζει επάνω στό τραπέζι τίς βέρες.

— Κύριε !... Σας παρακαλώ...
Πάρτε τούτο τó ένεχυρο... Εινε χρυσές... άξίζουν περισσότερα... 'Εγώ θά σάς δώσω τά χρήματα... μιάν άλλη φορά... Κύριε !... Και διά τής βίας ξεκολλά από τά χέρια τού ύπαλλήλου τó μπουκάλι με τó γιατρικό.

— Δεσποινίς. λέγει ό νέος. 'Αλλά έδω δέ φέρονται με τέτοιο τρόπο. 'Γω δέν είτ ένεχυροδανειστήριο. 'Εδώ...
Μά 'η Στάχιμα εινε μακαριά. Κανένα ανθρώπινο πλάσμα δέν μπορ νά τρέξη τόσο άπελπισμένα, όπως τρέχει τó φτωχό κορίτσι. Μά ό θάνατος μπλάνει πιο γοργά από τή Στάχιμα στό τέταρτο πάτωμα τών όρφανών. Γιατί ό θάνατος εινε «τεροπόδηρος».

... Τά ψυχρά τζι δάχτυλα περνούω κάτω απ' τόν κλώνο τού λουλουδιού — όπου ή άρρωστη έσφιγγε στό πρόσωπό της πάνω, τή στιγμή τής ξημής της άγωνίας— και χαράζει στα χαρακτηριστικά τής μελοδράνας, τά ίχνη μιás άπεριγυαπτης εύτυχίας,τελευταίου γήνιου συναισθηματος τής φτωχής σκακίσσας. Και ό γιατρός πού ήρθε ύστερα από λίγες ώρες, παρατηρεί με άπορία, τούτο τó φαινόμενο, σιμώνοντας στό πρόσωφο τής νεκρής. Και ένθ σηκώνει άπ' τó πάτωμα τήν Στάχιμα πού σπαράζει άπ' τήν άπελπισία, άπορεί επίσης γιαι ό θάνατος ήρθε τόσο σύντομα.

— Σε σκότωσα !... Σε σκότωσα ! κράζει ή δύστυχη κόρη, και μέφρων ή διακοπτομένη από λυγμούς, διηγείται στό γιατρό τήν ιστορία τού λουλουδιού και τού γιατρικού πού καθυστέρησε.

— Μά, κύριε γιατρέ, τελειώνει με ταπεινοσύνη, σπηλώνοντας άπάνω του δυό μάτια ίκετευτικά, σά νάθελε νά ζητήση συγχώρηση γιά τήν βαρειά ένοχη της—έπιθυμούσε τόσο, τούτο τó λουλουδι. Κι' ήταν τόσο εύτυχιμένη !... Πρώτη φορά στή ζωή της εύτυχιμένη... Κύριε γιατρέ !... Και από τούτη τή χαρά πεθανε !...

— 'Αχ ! ποτέ δέν θά συγχωήσω τόν έαυτό μου... Ποιές ! Κακιά ! Καταραμένη ! Κουτή ! Τρελλή. 'Εγώ !... Πού άνις γιά φάρμακα φέρον λουλουδία !...

Μά ό γιατρός, άκόμη μά φορά κυττάζει ήρεμα, τήν γλυκειά, οράνια έκφραση τής νεκρής. Και ξεσκαίζει τά ξυλιασμένα, μικρά πόδια τά κρυτά, πού ποτέ δέ θά μπορούσαν νά περπατήσουν. 'Αγίζει με τó χέρι τó φρουακωτό στήθος, πού τόσο δύσκολα άνάπνεε, και τά μάτια του, τά σοφά και καλά, γεμίζουν δάκρυα.

— 'Ησύχασε, παιδί μου, λέγει σιγανά, βάζοντας τó χέρι του πάνω στό κεφαλι τής Στάχιμας πού έσειότανε άπ' τ' άναφυλλητά. 'Ησύχασε, παρηγορήσου. 'Η φτωχή, ή άθλια ανθρώπινη σοφία μας ήθελε νά σώση τούτη τή ζωή τού πόνου της δυστυχίας. Μά, κάτ' ή άλλη σοφία, πού ψηλή, τής έδωκε τόν λυτρωμό...

— 'Αχ ! ποτέ δέν θά συγχωήσω τόν έαυτό μου... Ποιές ! Κακιά ! Καταραμένη ! Κουτή ! Τρελλή. 'Εγώ !... Πού άνις γιά φάρμακα φέρον λουλουδία !...

Μά ό γιατρός, άκόμη μά φορά κυττάζει ήρεμα, τήν γλυκειά, οράνια έκφραση τής νεκρής. Και ξεσκαίζει τά ξυλιασμένα, μικρά πόδια τά κρυτά, πού ποτέ δέ θά μπορούσαν νά περπατήσουν. 'Αγίζει με τó χέρι τó φρουακωτό στήθος, πού τόσο δύσκολα άνάπνεε, και τά μάτια του, τά σοφά και καλά, γεμίζουν δάκρυα.

— 'Ησύχασε, παιδί μου, λέγει σιγανά, βάζοντας τó χέρι του πάνω στό κεφαλι τής Στάχιμας πού έσειότανε άπ' τ' άναφυλλητά. 'Ησύχασε, παρηγορήσου. 'Η φτωχή, ή άθλια ανθρώπινη σοφία μας ήθελε νά σώση τούτη τή ζωή τού πόνου της δυστυχίας. Μά, κάτ' ή άλλη σοφία, πού ψηλή, τής έδωκε τόν λυτρωμό...

— 'Αχ ! ποτέ δέν θά συγχωήσω τόν έαυτό μου... Ποιές ! Κακιά ! Καταραμένη ! Κουτή ! Τρελλή. 'Εγώ !... Πού άνις γιά φάρμακα φέρον λουλουδία !...

Μά ό γιατρός, άκόμη μά φορά κυττάζει ήρεμα, τήν γλυκειά, οράνια έκφραση τής νεκρής. Και ξεσκαίζει τά ξυλιασμένα, μικρά πόδια τά κρυτά, πού ποτέ δέ θά μπορούσαν νά περπατήσουν. 'Αγίζει με τó χέρι τó φρουακωτό στήθος, πού τόσο δύσκολα άνάπνεε, και τά μάτια του, τά σοφά και καλά, γεμίζουν δάκρυα.

— 'Ησύχασε, παιδί μου, λέγει σιγανά, βάζοντας τó χέρι του πάνω στό κεφαλι τής Στάχιμας πού έσειότανε άπ' τ' άναφυλλητά. 'Ησύχασε, παρηγορήσου. 'Η φτωχή, ή άθλια ανθρώπινη σοφία μας ήθελε νά σώση τούτη τή ζωή τού πόνου της δυστυχίας. Μά, κάτ' ή άλλη σοφία, πού ψηλή, τής έδωκε τόν λυτρωμό...

— 'Αχ ! ποτέ δέν θά συγχωήσω τόν έαυτό μου... Ποιές ! Κακιά ! Καταραμένη ! Κουτή ! Τρελλή. 'Εγώ !... Πού άνις γιά φάρμακα φέρον λουλουδία !...

Μά ό γιατρός, άκόμη μά φορά κυττάζει ήρεμα, τήν γλυκειά, οράνια έκφραση τής νεκρής. Και ξεσκαίζει τά ξυλιασμένα, μικρά πόδια τά κρυτά, πού ποτέ δέ θά μπορούσαν νά περπατήσουν. 'Αγίζει με τó χέρι τó φρουακωτό στήθος, πού τόσο δύσκολα άνάπνεε, και τά μάτια του, τά σοφά και καλά, γεμίζουν δάκρυα.

— 'Ησύχασε, παιδί μου, λέγει σιγανά, βάζοντας τó χέρι του πάνω στό κεφαλι τής Στάχιμας πού έσειότανε άπ' τ' άναφυλλητά. 'Ησύχασε, παρηγορήσου. 'Η φτωχή, ή άθλια ανθρώπινη σοφία μας ήθελε νά σώση τούτη τή ζωή τού πόνου της δυστυχίας. Μά, κάτ' ή άλλη σοφία, πού ψηλή, τής έδωκε τόν λυτρωμό...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Α.

Φυσιογνωμία πού προϋποθέτει σμίλην Φειδίου. Παρ' όλη τήν κανονικότητα τών λεπτών χαρακτηριστικών της, έχει διαβολομένη έκφρασι, και άκριβώς σ' αυτή τήν σπάνια αντίθεσι έγκειται ή γοητεία της. 'Υψηλή,λεπτή, νεαρωτάτη ή παρουσία της έκτάκτως διακοσμωτική. Περιζήτηση στις φιλικές της συντροφίες, διότι έκτός τού ότι εινε πολύ έξυπνη, έχει σπανίαν μιμητική ιδιοσύταν και πολύ χιοϊμορ. Είτ' πάντοτε ντυμένη άπλά και συμπαθητικά.

'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Μία πολύκοσμη πρώτη είς τó θέατρον Κοτοπούλη «'Ο άνθρακος με τήν 'Ισπανό» έργον τού συγγραφέως τής «Μονιάρτης» πού κατέχει τó μυστικόν μιás τεχνικής δραματικής εξέλιξεως, ώστε νά συζωατή τó ένδιασέρον τού κοινού.

— 'Η κ. Μαρία Κοτοπούλη, δέν θά πούμε τίποτε νέον, γράφοντας δι ήτο άσθαση εκ έμφάνισι, χάριν και γοητείαν. 'Η τουαλέττες της ιδιότυπες και ύπερομορφες. Στή πρώτην πρᾶξι μία οργή—ά λά μπαγιαντέ—ρόζ και άσπρη, καπέλλο κόκκινο μικρό, πού τής πήγαινε πολύ. Στήν δευτέρα πρᾶξι ένα άνσάμπλ βαθύχουσο, φόρεμα και μαντώ όμοιοχρόμο γαρνιρισμένο με γούνες. Στήν τρίτη πρᾶξι ένα πολύ σικ είδος τή-γάουν μπροσσε μορτορέ ντυμπλαρισμένο με βελούδο πράσινο.

— 'Η κ. Λουί έχε μία θαυμασία εμφάνισι στήν δευτέρα πρᾶξι με φόρεμα από ταφτά μαύρο γαρνιρισμένο με βολάν από σιφφόν ροζάτρο, ή αυτή γαρνιτούρα επαναλαμβάνεται και είς τó κορσέ υπό τύπον πλαστρόν και γιακά σμόκιν. Καπέλλο μικρό καστόρινο μαύρο. Σύνολον όνειρωδες.

— Στήν πλατεία διακρίναμε κ. και κ. Μασόνι φέρουσαν ιδιότυπο όσο και κομψή τουαλέτα μαύρη, γαρνιρισμένη πολύ συμπθητικά με λευκό πλισέ. Καπέλλο μικρό ψάθινο άσπρο,Κ. Στρατήγη μαύρη έξωμον τουαλέττα, Δα 'Ησσία κομψωτάτη με μαύρη ζωρζέτ, Δα Λούρου πολύ εϊμορμη με ζωρζέτ πράσινη ζάντ και κομψόν περιλαίμιον όμοιοχρόμων, Δα Λάσκαρη πολύ πικάντικη με τουαλέτα πράσινη και όμοιοχρόμο καπέλλο.

— Ένα θεωρείον εινε ό στόχος τών πλέον θαυμαστικών βλεμάτων φιλοξενεί δύο σπέσιμαν παριζιάνικης εύμορφιάς, μία ξανθή και μία κροσλή, άμφοτέρας με κομψές τουαλέττες μαύρες.

— 'Επίσης παρευθέτησαν κ. και κ. Παϊκου μουσελίνα έμποϊμέ και κόκκινο καπέλλο, κ. Οικονομίδη μπλε και κόκκινη τουαλέττα, Δις 'Αντωνοπούλου μαύρη κομψή τουαλέττα, κ. και κ. Καρυδιά, κ. και Δις Σναβαβί θαυμασία εμφάνισις με φόρεμα και μικρή κάπ από λευκή ζωρζέτ καπέλλο μαύρο καστόρι.

— Διά τó προσεχές Σάββατον άνηγγέλη χροετυκίον γάρντεν-άρτυ παρά τῷ κ. και τῷ κ. Ν. Νικολαΐδη είς τήν έν Κηφισία ώρειαν έπαυλίαν των.

— Αί υπαίθρια κοσμικά συγκέντρωσις τού 'Ητι Παλαί εινε πολύ εύχάριστες. Τήν παρελθούσαν Τρίτην τó σάββ ό-κλόκ έποικίλλετο με άρεκτες ξένες, 'Αγγλίδες και 'Αμερικανίδες, τών όποιών τά φορέματα διεκρίνοντο διά τήν πρωτυπιαν των όσον κατ' τήν άπλότητά των.

— Μεταξύ τών κομψών άτιθίδων διακρίναμεν κ. Κοντογιάννη, κ. Παγκάλου κομψοτάτη τουαλέτα λευκή και σάξ, κ. Τσοκαλά τουαλέτα μώβ, Δα 'Αλ. Δημητριάδη τουαλέτα κροβαλαγκά λευκή, κ. Σταθάτου μπουά-ντε-ρόζ, Δα Φορέστη ροζ-μώβ βέστα και φούστα πλισέ, κ. Καλβοκρόση λευκή, κ. Θεοχόρη, κ. Παϊκου κλπ.

— Είς τó «Καστρι» Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατον πολύ σικ συντροφίες. Τήν παρελθούσαν Τρίτην ενεργητικίαν έχει μεταξύ άλλων κ. και κ. Δοβέρδου, κ. και κ. Μαλμιδή, κ. και κ. 'Αγυροπούλου, κ. και κ. 'Αποστολίδη, κ. και κ. Δαρίγου, κ. και Δις Τσακασιάνου κλπ.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην έκτάκτως πολυπληθής και εκλεκτής συγκέντρωσις παρά τῷ κ. και τῷ κ. Κιμ. Τριανταφύλλου, επί τή εύκαιρία τής μοναχικής επιδείξεως μαθητῶν και μαθητριών αυτών οτινες εί. έδειξαν ήληυτην πρόδοον.

— Μεταξύ τών κεκλημένων ήσαν ακυρία και δεσποινίδες Στήβενς, Μελισσινού, Λεκατό, Πανταζοπούλου, Καναβαριώτη, Σχένδερ, Δοσίου, Κοσμαδοπούλου, 'Ιωαννίδη, 'Οκάρφειδ, Μπότση, Ρετινία, Καλλέργη, Κιτροφέ, Ζαούση, Μελέγχοβιτς, Δ. 'Αποστολίδη, Πετριδη, Βελουδίου, Μπιστέντου, 'Αποστολοπούλου, Δεσποζίτου, Παντελίδη κλπ.

'Η Μονταίν

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ είς καλήν τιμήν τόμοι τών Γαλλικῶν περιοδικῶν «Nouvelle Revue Française», «Les Ecrits Nouveaux» «Mercure de France» και «Mille Nouvelles Nouvelles» και όποιονδήποτε άλλων ξένων και έλληνικῶν περιοδικῶν. Πληροφορία στα Γραφεία μας.

“ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ”

... ή άλλη σοφία, πού ψηλή, τής έδωκε τόν λυτρωμό...